

i Forening de enkelte Tilfælde, hvor der virkelig bliver Tale om Pengeudgifter, at blive enige ligesom hidtil. Paa denne Maade er Jærnbanevæsenet hidtil blevet fremmet her i Landet fra 1849 til nu, og jeg ser ikke, at der er nogen særlig Grund til nu at fremme det ad anden Vej. Jeg skal tillige indrømme, at jeg ikke er saa begejstret for den meget hurtige Fremme af Jærnbanevæsenet, som jeg nok ser ligger i Regeringens Forslag.

Korsgaard: Jeg skal sige den ærede Ordfører en Tale for den venlige opbyggelige Tale, han holdt for mig om, hvorledes jeg bedst skulde opføre mig for at blive et vel anset og respektabelt Medlem af Familien. Men jeg kommer dog til at forbeholde mig en vis Frihed alligevel i saa Henseende. Den ærede Ordfører siger, at det kan være det allerfarligste med den Opposition, der sigter for højt, at derved standser man reelle Fremskridt. I denne Sag er det dog aldeles uomtvisteligt, hvem det er, der standser det reelle Fremskridt. Jeg skal ikke vidtløftig komme ind derpaa, men blot sige, at det kan ikke omtvistes, at den Faktor, som har bragt noget nyt og/aa noget statsretlig nyt ind her og derved forstyrret en saglig Forhandling, er den højtærede Indenrigsminister. Det kan den ærede Ordfører ikke disskulpere Ministeren for, og den ærede Minister kan ikke slippe bort fra, at han forhindrer Folketinget i at komme til en saglig Forhandling om Jærnbanevæsenet uden Hensyn til uvedkommende politiske Spørgsmaal. Hvad jeg har ønsket at præcisere, er, at vi skulle slyde disse Spørgsmaal om Regeringens forøgede Myndighed og om ekstraordinær Optagelse af Statslaan til Side og simpelt hen holde os til Spørgsmaalet om Jærnbaneanlæg, Spørgsmaalet om, paa hvilke Betingelser det vil være heldigst fremtidig at give Koncession derpaa. Til den sidste ærede Tale skal jeg sige, at jeg blev jo ikke saa meget overrasket ved at høre, at en forhenværende Minister fremturer i sin Bilsfarelse, at han ikke er naaet langt paa Omvendelsens Vej og overhovedet slet ikke er inde paa den. Men det ærede Medlem kom med en Udtalelse, som i nogen Grad overraskede mig i Dag efter det konstitutionelle Sindelag, han for øvrigt har udviklet i denne Sag. Det ærede Medlem siger, at der er meget stor Forskel paa ekstraordinært at anvende mange Millioner provisorisk paa Militærvæsenet og at anvende Penge til de jævne dagligdags Ting, som her er Tale om. Med Hensyn til de sidste mener det ærede Medlem, at Rigsdagen nok maa have et Ord at sige, men med

Hensyn til de store ekstraordinære Ting skyder han Rigsdagen forbi. Jeg maa sige, at det er en højt aparte Statsret. Dis overhovedet nogen Forskel skulde gøres, vilde jeg sige, at om Regeringen med Hensyn til forskellige Lapperier og Smaating tog sig en vis Frihed, naa Herre Gud, det kunde man maaste for en Gang se igennem Fingre med, naar den i de store afgørende Spørgsmaal respekterede Rigsdagens Myndighed. Jeg tror, at det ærede Medlem fra Storeheddinge (S. Scavenius) er i denne Henseende ganske vildfarende. Han beder sig fritaget for at høre Tale om Latinstolen i Aalborg, og hvad andet han som forhenværende Minister kan have paa sin Samvittighed — jeg ved ikke, hvad det er for dagligdags Ting. Nej, det skal man ikke lade hvile, fordi det er det ærede Medlem bekendt, at man ikke taler derom. Den ærede forhenværende Minister har under sin Administration tilfødsat den Regel, han nu docerer, at i dagligdags, ganske ordinære Ting skal man lade Rigsdagen raade. Medens han beklæbte Magtens Sæde, har han mange Gange overtraadt denne Sætning. Men hvad der er det væsentlige, det abnorme ved det ærede Medlems Betragtningssmaade er, at i smaa dagligdags ligefremme Ting, hvor ikke store Sager staa paa Spil, mener han, at man nok kan lade Rigsdagen have noget at sige. Men hvor det gælder de store Spørgsmaal, hvor det gælder Landets Velfærd, Statens Eksistens, der skyder man en hvid Bånd efter Rigsdagens Afgørelse, saa gaar man paa egen Haand. Jeg siger, det er tilstrækeligt Bevis for, at det ærede Medlem har Ret, naar han siger, at han endnu ikke er kommen paa Omvendelsens Vej.

Sammerich: Ja, der er faldet adskillige Bemærkninger, som jeg kunde have lyst til at komme ind paa, men da Tiden er saa fremskreden, skal jeg nøjes med at berøre ganske enkelte af de Udtalelser, som ere faldne. Min Hovedindvending over for de ærede Medlemmer af Udvalget, med hvem jeg ellers er enig, at naar man giver Regeringen Bemyndigelse med den Begrænsning, som de tilføje, er den til ingen Nytte, er kun bleven bestyrket ved de Eksempler, som ere fremsførte. Jeg kan ganske vist ogsaa tænke enkelte Eksempler af den Slags, f. Eks. ude paa Amager eller i Hollands Nørre-Herred og nogle ganske faa andre Steder, hvor virkelig ikke noget Opland vilde blive saaledes berørt ved Anlæget af en Bane, at nogen Købstad vilde modsætte sig det. Men samtidig maa jeg sige, at naar den ærede Ordfører nævnte et Eks-